

Otokar Březina (1868-1929)

ZPÍVALA

Uhasly květy šafránu a hořce voní chlad,
je večer, bratr večera, jež do tváří nám tehdy zavíval,
v té chvíli milovaný můj vycházel do zahrad,
a něžná slova nezapomenutelná mi mluvíval.

Můj milovaný odešel na nejtajemnější všech cest,
neznámým pro nás jménem zavolán,
a dvěře domu našeho, do noci mlčenlivých hvězd,
jsou od té doby otevřeny dokořán.

Je ticho kolem domu našeho a ticho v dálkách mých,
a z hlubin květů zaznívá včel zabloudilých úpění,
let nočních motýlů do oken bije zářících
a stromů přerývaný monolog je jako šepot ze snění.

Ozvěnou kroků ztracených jsou mého srdce údery
v nepravidelných úderech dřevorubcovy sekery,
a mezi lesy ztichlými v křídel úzkostném ševelu,
doznění dálných výstřelů nad nehybnými jezery.

Můj milovaný odešel, kde všichni z mého domu jsou
po cestě travou zarostlé se vkrádá noci chlad,
uhasly květy šafránu a nové růže voní tmou,
smích dívek sladký jest, zemdlené srdce touží spát.

Sním o setkáních tajemných až nové jitro zasvitne
v jar vyšších květů magickém pod nových sluncí pocely:
u nohou mistrů žáci seděli...
a jejich odpovědi soucitné pro bolest moji ani slova neměly.

Ó, SÍLO EXTASÍ A SNŮ, z níž umění
plá barev vějířem a v tónech burácí!
Tvým kouzlem z myšlenek se záře pramení,
jak z éteru se světlo nítí vibrací.
Na oběť duše mé svůj žhavý sešli přival,
ó moci vítězná, jež v inspiraci pláš,
jak v oltář kamenný se oheň s nebe slíval,
když oběť krvavou naň kladl Eliáš!

V mé duši smutek dlí a hořké vůně teskné,
myšlenka má je voskovicí světla mdlého,
jež v těla svícnu nečistém se třesouc leskne
na oltář věčný postavena Neznámého.

Žen žhavý ret mé krve vášní neroznítíl
a lásky šílenství mi v zracích nezaplálo,
žár bílý rozkoše mi v nervech nezasvítíl
a vůní přátelství jsem v žití udýchal málo.

Sám v tiché klausuře jsem počet žití řešil
a jenom nad svých snů jsem záhonem se shýbal,
více nežli v životě jen v myšlenkách jsem hřešil
a prelud miloval a páru tuh svých líbal;

Mé jaro bylo smutnou, elegickou písní,
již tichlým tremolem mi život zahrál flétnou,
a dny mých radostí, jako v trávy trs, jenž tísní
se při zdích, ve dlažbě, když kapky rosy slétnou.

Mé vzpomínky jsou bez barev a beze vláh
jak protěž v herbáři, jenž bílou plísni dýše;
nakyslý parfum chudoby jsem dýchal záhy
a ponížených žeň jsem klidil na své líše.

Zář grandiosní vesmíru když v zrak mi padla
sil věčných tajemstvím a osnovami světla,
v mou duši odražená kosmu od zrcadla
v ohnisko palčivé a krvavé se střetla.

Puch krve sražené jsem dýchal z dějin zvěstí
a hrůzu Neznámého z vlastní duše hloubi,
a zřel jsem v žití hru, kde bledý prelud štěstí
jak v perleti se lomem vrchních vrstev snoubí.

Netoužím žízně své u žití svlažit břehů,
jak Gedeonův voj u zdrojů píti z dlaně:
paprsků mystických jsem v duši sebral něhu
a v chrámu Tajemství jsem klekl zadumaně.

Je smutna duše má a plna vůně teskné,
má myšlenka je voskovicí světla mdlého,
jež v těla svícnu nečistém se třesouc leskne
na oltář věčný postavena Neznámého.

Ó sílo extasí a snů, z níž umění
plá barev vějířem a v tónech burací!
Tvým kouzlem z myšlenek se záře pramení,
jak z éteru se světlo nítí vibrací.
Na oběť duše mé svůj žhavý sešli přival,
ó moci vítězná, jež v inspiraci pláš,
jak v oltář kamenný se oheň s nebe slíval,
když oběť krvavou naň kladl Eliáš!